Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26502
Copyright: Admont, Benediktinerstift

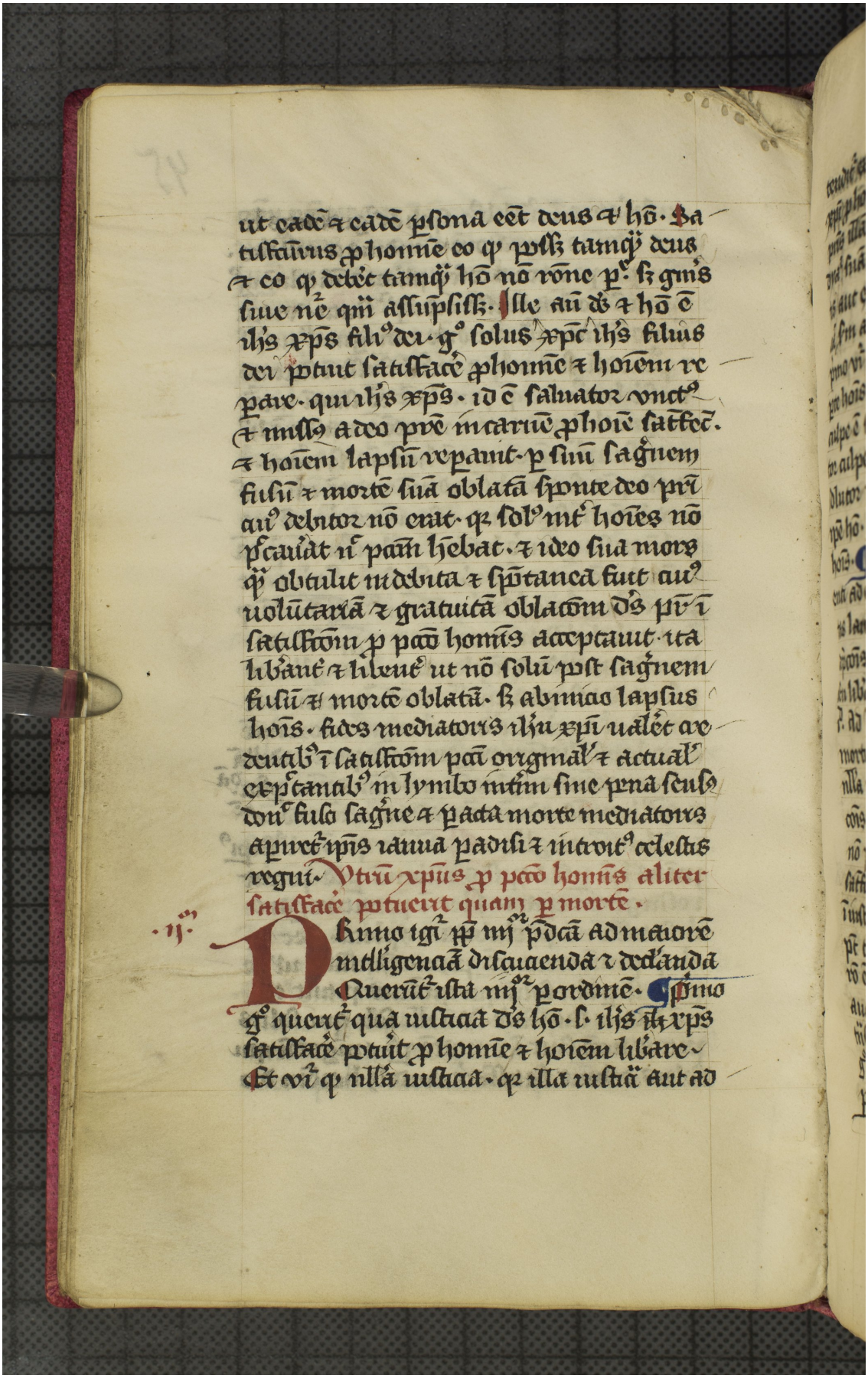

ut eadē ⁊ eadē psona esset deus ⁊ hō. Satisfacere non potuit pro homine eo q̄ posset tantum deus ⁊ eo q̄ deberet tantum hō nō rōne p̄. sz gm̄s sine ne qm̄ assumpsisset. Ille aū ds ⁊ hō ē ihs xp̄s filius dei. q̄ solus xp̄c ihs filius dei potuit satisfacere pro homine ⁊ hominem reparare. qui ihs xp̄s. id ē salvator unctus ⁊ missus a deo pro incarnē pro hoīe satisfecit. ⁊ hominem lapsum reparavit. p suum sanguinem fusum ⁊ morte sua oblata sponte deo pri qui debitor nō erat. qz solus inter homines nō peccavit nec pānā luebat. ⁊ ideo sua mors q̄ obtulit indebita ⁊ spōtanea fuit aut voluntaria ⁊ gratuita oblationem ds pri ⁊ satisfactionem p peccō hominis acceptavit. ita libavit ⁊ liberavit ut nō solum post sanguinem fusum ⁊ morte oblatā. sz abraham lapsus homis. fides mediatoris ihsu xpi valet ad deletē satisfactionem pcōm originalē ⁊ actualē exptantē in symbolo mutum sine pena sensus donec fuso sanguine ⁊ pacta morte mediatoris aperuit ipse januam paradisi ⁊ introivit celestis regni. Utrum xp̄s p peccō hominis aliter satisfacere potuerit quam p morte.

Primo igit̄ ipse mihi p̄ducā ad memoriā intelligenda ⁊ discuienda ⁊ declarandā Querit̄ ista mihi p ordinē. Primo q̄ querit̄ qua ultiaā ds hō. s. ihs ihs xp̄s satisfacere potuit p homine ⁊ hominem liberare. Et vi q̄ nulla ultiaā. qz illa ultiā aut ad